

Vlooien: kèn uw vijand

"Mijn hond heeft absoluut geen vlooiën!" verzekerde buurvrouw van Veen voor ze met man en kinderen op vakantie ging naar Spanje. Wij pasten op haar langharige tekkel en ook Soortje, de buurpoes, werd tijdens hun vakantie bij ons gestald.

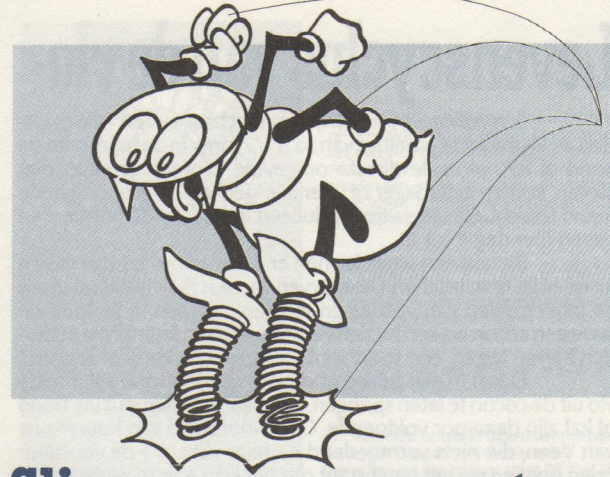
Drie weken later stond ze weer op de stoep. Bruin verbrand, in een fleurige bloemetjesjurk. De schrik was van haar gezicht te lezen. "Héél m'n huis zit onder de vlooiën", riep ze in paniek.

Ja ja, mijn hond heeft geen vlooiën! 'n Fabeltje dus. Bijna ieder huisdier heeft vlooiën. Kat èn hond. Ze hebben zelfs elk hun eigen vlo. De meest voorkomende is de kattevlo (Ctenocephalides felis). Maar ook de hondvlo (Ctenocephalides canis) wordt soms gesignaleerd in Nederland. De hondvlo is erg kieskeurig, zelden zal ie zich verlagen tot een kat.

Kattevlooiën springen wèl stiekum naar honden (als er geen kat voorhanden is). Ook de mens vormt voor de kattevlo een lekker hapje. De in Spanje bruin geworden benen van onze buurvrouw hadden zwart gezien van de vlooiën toen ze thuis op het tapijt stapte, vertelde ze.

Vlooiën zijn dus lastig voor mens èn dier. Daarnaast hebben vlooiën nog een groot bezwaar: ze zuigen niet alleen bloed op, ze bedreigen ook de gezondheid omdat ze ziekteverwekkers kunnen overbrengen. Zo zijn ze bijvoorbeeld verantwoordelijk voor het veroorzaken van lintworm-infecties bij honden en katten. Dus: als u vlooiën constateert let dan ook goed op of uw dier geen lintwormen heeft!

Al met al zijn er voldoende redenen om streng op te treden tegen deze springers. Een goede kennis van hun leefgewoonten is een voorwaarde om ze te bestrijden: Kèn uw vijand.

Slimme springers met een fijne neus

Vlooiën zijn bruine insecten zonder vleugels maar met een werkelijk onwaarschijnlijke sprongkracht, ondanks het feit dat ze maar klein zijn (1-6 mm). Zo zijn er vlooiensprongen gemeten van 30 cm! Op de hond of kat klauteren ze rustig rond, terwijl ze zich met hun sterke klauwtjes vastgrijpen aan de haren.

Ze leven van bloed. Elke bloedsoort vinden ze lekker. Maar het meest houden ze van het bloed van hun eigen 'gastheer'. Vlooiën hebben dan ook een fijne neus voor het vinden van de diersoort die ze het lekkerst vinden. Als ze hun plekje gevonden hebben, zagen ze een minuscuul gaatje in de huid en zuigen daardoor het bloed op.

Om het bloed voldoende vloeibaar te houden, scheiden ze een bepaalde stof af. Die stof veroorzaakt jeuk en pijn. Dat maakt het huisdier prikkelbaar en onrustig waardoor de algehele conditie van onze trouwe viervoeters vermindert.